

[Hanne Severinsen]

samt en løbende vurdering og justering af, hvad vi gør. Miljøministeren foreslår statusrapporter, og det kan være et af midlerne, selv om det ikke skal blive en sovepude for ministerkontorer, der er bange for at blive nedlagt på grund af afbureaukratiseringen.

Regeringens handlingsplan for miljø og udvikling er netop den blanding af visioner og konkrete udspil, som vi har brug for. I Venstre er vi glad for debatten om vores fælles fremtid, fordi vi føler, at tonen i debatten er blevet lysere, bort fra nulvækst og frem mod moden optimisme, der går ud på, at vi ved fælles hjælp skal overvinde de vanskeligheder, vi har. Ikke fordi vi skal bagatellisere dem, tværtimod, de er umådelig store, men opgaven er at komme i gang på en praktisk måde med at løse vor generations problemer, som generationer før os fik løst deres.

Knud Lind (FP):

Denne forespørgsel handler om, hvad regeringen agter at foretage for at leve op til Brundtlandrapporten og Folketingets dagsorden af 21. januar 1988. Selv om denne forespørgsel officielt er stillet i såkaldet spørgeform, så er der faktisk indbygget en lidt uheldig bydeform i forespørgslen. Hvem i alverden siger, den danske regering partout skal leve op til Brundtlandrapporten? Brundtlandrapporten er i realiteten blot et produkt af en norsk ministers jordomrejse.

Dermed har Fremskridtspartiet ikke sagt, at der på internationalt plan ikke er miljøproblemer. På den anden side er det ikke en absolut betingelse, at det overforgældede Danmark skal være først og størst på miljøområdet og som en slags statslig miljøaktivist uden mindste skelen til landets økonomi i et og alt skal gå forud for alle andre nationer på miljøområdet.

Når Brundtlandrapporten nærmest er blevet en slags miljøbibel for socialdemokrater og andre socialister, er det nok, fordi Brundtlandrapporten er svag i koderne, når det drejer sig om de miljømæssige konsekvenser for hele verdensøkonomien, der trods alt også handler om vores fælles fremtid. Når vi allerede i dag ved, at udviklingslandene er inde i en dyb gældskrise og de østeuropæiske lande har svære økonomiske vanskeligheder, så virker Brundtlandrapporten urealistisk, midlerne er ganske enkelt ikke til stede.

Vi kan dog tilslutte os de tanker i Brundtlandrapporten, som handler om løsning af miljøproblemerne på internationalt plan. Fremskridtspartiet tænker i den forbindelse især på, hvor vigtigt det er, at de vestlige lande får en dialog i gang med de kommunistiske stater, Sovjet, Polen, Østtyskland m.fl. Det er meget vigtigt.

Når vi har været skeptiske over for regeringens mange nationale miljøforanstaltninger i dens iver for at gøre Danmark og havene omkring os renere, er en af årsagerne, at det ikke kan nytte, at Danmark går foran alle andre nationer – i øvrigt for lånte midler – mens vi kan konstatere, at østlandene fortsætter med at forurene floderne, havet og luften. Det er det faktiske forhold. Så hjælper lille Danmarks indsats ikke ret meget.

Regeringen har lavet en handlingsplan for miljø og udvikling. Hvad hjælper det, at den danske regering vil begrænse energiforbruget i Danmark, at man vil lave besparelser i elforbruget, at man vil lave yderligere røgrænsning på vore kraftværker og andre fyringsanlæg, og at vi vil indføre USA-normer for udstødning fra alle biler, når man samtidig kan konstatere, at brunkulsanvendelsen i DDR frem til 1990 vil stige til over 300 mio. t og vil medføre en årlig udsendelse af svovldioxid på mindst 5 mio. t?

Efter Sovjetunionen er Polen det land, som udsender den største mængde svovldioxid i Europa, ca. 4,3 mio. t årligt, det svarer til over 100 kg pr. person og godt 15 t pr. km².

Regeringen ønsker i de nærmeste år at poste milliarder af kroner i en vandmiljøplan, uden at man har nogen garanti for, at det hjælper. Allerede på nuværende tidspunkt må miljøministeren indrømme, at planen om halvering af udledningen af kvælstof ikke holder.

Vi kan ikke løse disse problemer, uden at vi får en dialog med østlandene. Danmarks solo-miljøtrip hjælper som en skrædder i helvede. Sovjet har indbudt Danmark til en miljøkonference, og man kan i den forbindelse undre sig over, at Miljøministeriet ikke har ønsket at stille en juridisk miljøekspert til rådighed, når man i handlingsplanen for miljø og udvikling ønsker at fremme det internationale samarbejde. Det hænger ikke rigtig sammen, fru miljøminister.

Da jeg læste regeringens handlingsplan for miljø og udvikling, kom jeg til at tænke på den